

„Hvala Bogu, zmerom boljši sem —“

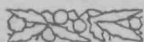
„O, koliko si jim prinesel. No, le spravi, da ti ne bodo prej potrli, preden bo na božičnem drevescu. Danes bo sveta noč. France in ti bosta šla k polnočnici, kajne?“

„Seveda bova šla. — Ali je poldne že zvonilo, Jože?“

„Ne še. Saj je ravnokar odbila enajst.“

„Popoldne, lahko gresta,“ se oglasijo mama, s Francetom v grič po smrekico, da bosta proti večern ozaljšala jaslice in napravila božično drevesce. Kadar ga bosta delala, mi le povejta, imam tudi jaz nekaj zanj.

(Konec prih.)

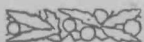
Oj ta starka zima!

Oj ta starka, starka zima,
kako mrzlo roko ima!

V plašč oguljen je zavita,
s kučmo gorko je pokrita,
z bradico suhljato kima,
oj ta grda starka zima!

A ta starka dobra mati
je otrokom. Nje bogati
so darovi; o božiči —
ah, orehi in rožiči,
o Miklavžu konjci zlati!
Ej ta starka, dobra mati!

Bogumil Gorenjko.

Snežinke . . .

Sivo nebo nam pošilja snežinke
o novoletju preko dobrov,
kakor bi pisemca božjih svetnikov
trôsili angelci svetu v pozdrav.

Dajmo, odprimo ta pisemca bela!
Kaj-li pisali svetniki so nam?

— „Bratci, nedolžnost ohranite čisto,
bratci, molite, da pridete k nam!“ — — —

Semjonov.

